

СТЕФАН БОНЕВ

ЩУРЕЦ ПОД ПРОЗОРЕЦА

Част 14 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Живееше на квартира в един от крайните квартали на столицата. Косата му беше русо-пепелява, а лицето — обсипано с лунички. Нямахше приятели. Опитваше се да дружи с колегите си от института, но не се получаваше нищо. Съзнаваше, че това се дължи на мълчаливостта и затворения му характер, но не искаше да се промени. Такъв си беше. И колегите му го отбягваха, като виждаха, че не могат да завържат разговор с него. Впрочем Яник беше свикнал, а и предпочиташе да живее сам.

Но не беше само това. Той смяташе, че има нещо в очите си. Веднъж, още когато кандидатстваше в института, една бъдеща негова колежка му беше казала, че има змийски поглед. Яник после дълго се гледа в огледалото, докато наистина откри една втрещеност, която едва ли беше змийска, но сигурно не беше много приятна за околните. Оттогава почти винаги когато беше в компания, слагаше тъмни очила. Всички така свикнаха с тях и с обяснението, че има болни очи, та не можеха да си го представят иначе.

Постепенно и Яник започна да си вярва, че очите му не са добре и че ако само за миг свали очилата си, ще ослепее.

Иначе в учението беше добър. Изпитите от първия семестър издържа само с шестици. Преподавателите се учудваха от тъмните очила и лаконичността, с която говореше, и ги считаха за сигурен признак, че го чака блестяща кариера. Но Яник знаеше, че никаква кариера няма да има. Успехът му беше добър, защото четеше много, а четеше, защото иначе нямаше какво друго да прави след лекции. Но скоро и това му омръзна.

Всички се изненадаха, когато след третия семестър "професорът" взе само един изпит с четворка, а на останалите едва закърпи тройките заради името, което си беше създал сред преподавателите. След това той стана още по-затворен. Съвсем престана да ходи на лекции, а колегите само вдигаха недоумяващо рамене зад гърба му.

Последните години от следването си Яник буквално избута. Когато завърши, го разпределиха в едно малко градче на север от столицата. Оттам го препратиха в едно още по-отдалечено и затънтено село, където веднага го назначиха за началник-гара. Всичко това беше за Яник като дар божи.

Гарата представляваше разнебитена едновременна постройка, каквито беше виждал само по филмите. Нареди си една стаичка в

пристройката и остана да живее там. По единствения коловоз минаваха два влака дневно, единият от които беше бърз и не спираше тук. Пътниците бяха малко, пък и селото беше отдалечено, така че той не правеше впечатление с тъмните си очила и особения си характер. Освен това железничарската униформа и фуражката се сливаха с тъмните стъкла на очилата му, и както той смяташе, му придаваха почти офицерски вид.

Единственият човек, с когото говореше, беше Ваня, пощенската раздавачка, която идваше да прибира оставената от влака поща. Тя беше около тридесетгодишна жена, с тежка черна плитка и палави като самата нея гърди, които надничаха от деколтето. Всички в село знаеха, че е стара мома и никой не се зачуди, че откакто има нов началник-гара, пощата почти винаги закъсняваше.

Яник се чувстваше малко неловко в нейната компания, но не се смущаваше от шегите и закачките ѝ, защото обикновено в такива моменти бяха сами. Понякога, когато наблюдаваше скрит зад тъмните си очила ямичката между порозовелите от слънцето гърди, си мислеше, че може да има нещо общо с нея. Нещо, което не е имал с никоя друга жена и от което доскоро се срамуваше. Но при мисълта, че тя рано или късно ще се сблъска със змийския му поглед, той само се отдръпваше и наместваше с ръка очилата си, сякаш се боеше да не паднат.

Тя неведнъж го бе питала защо не сваля черните си очила, но той винаги отговаряше, че без тях може да ослепее. Ваня само кимаше с широко отворена уста и го гледаше недоверчиво.

Яник не искаше да я загуби. Постепенно привикна със застояванията ѝ, които започнаха да стават все по-дълги. Станеше ли седем часът, той се сресваше, напръскваше се с дезодорант, заставаше зад гарата, очаквайки я да се появи с голямата си чанта на рамо в края на пътя.

Една вечер, когато Яник се канеше да си ляга, на вратата се почука. Обикновено никой не го търсеше, а още повече по това време. Поколеба се за миг, но отвори. На прага стоеше Ваня. Той щракна ключа на осветлението и в този миг жената свали очилата му. Яник закри очите си с ръка и тръшна вратата пред нея. После пушна резето и угаси лампата. Нямаше нужда от светлина, за да се ориентира в тъмното.

Почувства се изигран. Стисна юмруци и заблъска по стената. Никога не беше изпадал в такова състояние.

— Видя, нали! — изкрещя той — Сега се махай!

Зад вратата се чуваха ридания. Яник махна резето и отвори. Ваня плачеше, подпряла гръб на стената. Вдигна мокрите си очи към неговите. Яник не отмести поглед. Издържа!

— Да, видях, глупчо! — проплака Ваня. — Това са най-хубавите и най-чистите очи, които някога съм срещала.

Някакъв щурец под прозореца се мъчеше да заглуши скърцането на пружината и далечния вой на локомотивна сирена. По пода се търкаляха дребни черни стъкълца и проблясваха на влязлата през прозореца луна. Беше късно лято.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.